

villet udtale, at jeg anseer det for rigtig, at Lovforslaget møder en saadan velvillig Modtagelse hos Thinget, at det bliver underkastet en samvittighedsfuld Prøvelse i et eventuelt Udvalg.

Inden jeg opgiver Ordet, vil jeg endnu udtale en Tanke, der forøvrigt mere hører til den reent verdslige Ordning af Sagen, og det er den, at det vilde være ønskeligt, om der muligens med denne Lov som Foranledning kunde blive givet et Stød til en almindelig, mere betryggende Ordning med Hensyn til Kirkebøgerne. Jeg mener nemlig, at der netop derved, at der heri dette Lovforslag er tænkt paa nogle mindre, fast etablerede Steder, hvor Kirkebøger søres osv., kunde virkes hen til, at Afskrifter af Kirkebøgerne til regelmæssige Tider bleve indleverede til enkelte Centra for større Kredse, hvorved der virkelig kunde tilveiebringes en Betryggelse for, at en Kirkebogs Indhold aldrig fuldstændig gik tabt. Jeg tænker herved nærmest paa en Ordning, hvorved det bliver paalagt, ikke blot disse Prime-nigheds-Præster, men ogsaa Folkekirkens, enten til Stiftsarchivet eller til et andet Centrum, at indgive aarligt fuldstændige Afskrifter af Kirkebørgernes Indhold. Det er kun en Tanke, jeg vil henstille til Overveielse af det eventuelle Udvalg. Forøvrigt vil jeg, som sagt, kun ganske almindelig udtale min Tilslutning til Loven.

Wille: Jeg skal ikke med Hensyn til det foreliggende Lovforslag indlade mig paa nogen lang Udtalelse, thi det forekommer mig i det Hele at være et simpelt og moderat Forslag, hvor paa man uden Betænkelighed kan gaae ind; men der er i Løbet af Debatten freikommet adskillige Øtringer, som have givet mig Anledning til at sige nogle Ord, og navnlig stulder jeg den høitærede Cultusminister denne Leilighed. Det forholder sig nemlig ganske vist ikke, saaledes, som af ham antaget, at den Begivenhed, til hvilken den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 3die Valgfreds (Varfob) har

sigtet, skulde være denne Sag uvebfkommen. Jeg troer tværtimod, at den i allerhøieste Grad vebfommer den, og at det maa være fuldkommen berettiget, at omtale den ved denne Leilighed, naar man kun ikke affordrer den høitærede Cultusminister saadanne Oplysninger, til hvis Tilveiebringelse han billigen kunde forlange en Frist. Selv om det nemlig ikke var blevet bestemt udtalt, ligger det klart og tydeligt for enhver, at dette Lovforslag ganske særligt knytter sig til et enkelt Forhold, der er indtraadt paa Grund af et af Regjeringen foretaget Skridt, om hvis juridiske Berettigelse der neppe kan være Tvivl, om hvis moralske Berettigelse der har været deelte Meninger, og om hvis praktiske Uffogskab jeg troer, at der kun er een Mening. Dette Lovforslag sigter ganske særligt til en Situation, som er indtraadt derved, at en enkelt bestemt Mand er bleven affædiget som Præst. Og naar den høitærede Cultusminister fremdeles mener, at det er et utilbørligt Indgreb i Administrationen fra Rigsdagens Side, naar dette Forhold er bragt under Omtale her, maa dette berøe paa en Vildfarelse, som han forøvrigt ikke er ene om at nære, men som blandt Andre hans tidligere Collega, den foregaaende Krigsminister, under en ikke ube-kjendt Sag i Rigsraadets Folkething — nemlig angaaende Affædigelsen af en Mand ved Varedepotet — ligeledes har villet gjøre gjældende, saaledes, at der ligesom synes at have fundet en Aftale Sted mellem de 2 Ministre med Hensyn til denne vigtige Opfattelse. Rigsdagen blander sig ikke ind i Administrationen, fordi den, naar en enkelt Handling forekommer den at være en Overskridelse af Regjeringens Myndighed, eller en vigtig Anvendelse af samme, bringer en saadan Sag paa Omtale. Rigsdagen indblander sig i Administrationen, naar den forud for Handlingens Udførelse vil tilkjendegive sin Villie og gjøre sin Beslutning gjældende paa en eller anden Maade; i saa Tilfælde mister Ministeren sin Frihed. Men Ministeren, som handler under sit Ansvar i Administrationen, er her i